

Pověsti ze Strakonicka

Strakonicko na půl cesty

Co příběhů si již zanotovala řeka Otava. Nikdy nepostojí, ale má dar propojovat hory s rovinou a minulost se současností. Ve své stříbrné náruči uchovává dávné zkazky a stačí se posadit k jejím břehům na strakonickém Podskalí a poslouchat. Rytířský hrad oživne středověkými legendami i strašidelnými povídkami zdejších měšťanů. A není možné nezaslechnout bujná vyprávění o Švandovi i jeho dudáckých družích. Krajina od Oseka přes Radomyšl až k Hošticím nám zachovala převzácné pověsti židovské. Podivuhodná jména míst Na žalosti, U tří lip, Na oltářích, Na stříbrném sedle, Kamenná bába, Bělíčko, Vražda či U devíti králů jsou svázána se starými časy v Pootaví. Do Strakonicka patří i pověsti o tajemném kameni na Kněží hoře u Katovic, staroslovanské báje o vzniku obce Řepice a Štěkeň je tu podávána coby rajón divých mužů. Jako místní patriot jsem celou tu mýtickou krajinu prošel křížem krážem a byla mi osudem po dlouhých čtyřicet let. Věřím, že se vydáte nejen v mých stopách a ponoříte se do fascinujícího světa lidových pověstí Strakonicka.

Více o autorovi Ondřeji Fibichovi na www.cestyksumave.cz

Tajemný prsten

Jeden francouzský šlechtic se zapletl do spiknutí proti králi. Bylo prozrazeno a po Paříži se rozeběhli královi ozbrojenci, aby zatkli buřiče. K našemu šlechtici se vypravil soukromě jeho dávný přítel, momentálně královský prokurátor. Ne aby ho odvedl, ale varoval. Sdělil mu, že ho přijde zatknout za dvě hodiny a se slzami v očích se s ním rozloučil. Šlechtic nelenil a využil nabídnutý čas ke své záchraně. Sebral po domě všechnu hotovost a vyrazil s celou svou rodinou na blízký trh. Zde koupil koníka, vůz i s marionetami a převlečení za komedianty se vydali na východ. Z celého majetku zachránil ten muž jen podivuhodný zlatý prsten. Byl z foukaného zlata a skvěly se na něm tři symboly: Boží kotva, hořící srdce a templářský kříž. Rodina šťastně překročila hranice francouzského království a zastavila se na svém útěku až

v Čechách na Žatecku. Zde se usadili a po nějakém čase jim už patřily dvory i chmelnice. Z potomka na potomka přecházel vzácný prsten i jeho příběh. Jedna větev rodu pak přišla i na Prácheňsko. Když si poslední majitelka chtěla jednou prsten vyzkoušet, pukl jí na prstě. Byl totiž určen jen jediné ruce a nadále měl odpočívat v rodinných šperkovnicích. A vyjmout jej směl na chvíli jen ten, kdo bude o něm vyprávět celou tu pohnutou historii.

Milada Sojková, Radomyšl

Anděl U Tří lip

V lesích mezi Štěkní a Přešťovicemi kopala jedna žena jamky pro sazenice stromků. Tu se jí zjevil anděl Strážce. Chalupnice se tak polekala, že utekla domů. Když lidem vyprávěla o zjevení, řekli jí, že neměla utíkat, ale pokorně se zeptat, čeho si ten anděl žádá. Na to se žena vydala do města a koupila tam obraz anděla Strážce. Ten potom v místě zavěsila na starou lípu. Časem k obrázku lidé přisadili ještě dva stromky, a tak se tam začalo říkat U Tří lip. A tajemné to bylo místo. Jednou zde přepadl divý muž sedláka z Přešťovic. Jindy se malý černý pejsek proměnil v strašného psa se svítícíma očima. Dokonce dva štěkenští sedláci tu na něj číhali a pokoušeli se jej zastřelit. Nakonec se zjeví ti dva psi i panu faráři, když jel se svátostí umírajících do Přešťovic, takže raději v této vsi přenocoval. Jen anděl Strážce se už neukázal.

Adolf Daněk, Rukopisná pozůstalost SOkA Strakonice

O Švandovi jiná

Já jsem ze Strakonice dudáček Švandovic s kapsou prázdnou Na zádech mám ranec a v tašce lívanec, sklenku žádnou, Zpíval strakonický dudák Jan Matásek. Také se něco světem nachodil a mnohé lidi svými dudami oblažil. Když byl mladý slýchal jednu hezkou pověst o svém slavném předchůdci, samém Švandovi. Ten žil před mnoha desítkami let ve Strakonici. Zamíloval se do dcery panského hajného Dorotky, ale její rodiče chtěli ženicha zámožného. Švanda již rodiče neměl, aby mu vypomohli a se svými starými dudami by v okolí těžko velké peníze vydělal. Tak mu někdo poradil, aby si vzal zázračné dudy, které byly pověšené v hradním kostele za oltářem. Jsou prý posvěcené a kdyby s nimi šel do světa, určitě by vydělal hromadu peněz. Švandovi to nešlo z hlavy, přemýšlel, až na to přišel. Dal udělat úplně nové dudy a vplížil se tajně do kostela do záoltářů. Zázračné dudy vzal a pověsil na jejich místo nové, aby měl čisté svědomí. Pan děkan, když viděl po mši na zdi nové dudy, byl rád a děkoval Bohu. Švanda se vydal do světa a opravdu, když se vrátil měl plný pytel peněz. A všechny vydudané! Teď už si mohl svou Dorotku odvést k oltáři. Po čase, když Dorotčin otec ležel na smrtelné posteli, chtěl, aby mu Švanda pravdivě pověděl, jak k těm penězům přišel. Nevěřil totiž, že si je vysloužil muzikou. Švanda se dal do pláče a pověděl, jak si dudy v kostele vyměnil. Starý hajný zesmutněl a že to byla svatokrádež a že se musí ty peníze dát děkanovi. Děkan byl tentokrát dvojnásobně rád. Švanda si oddechl a jeho tchán mohl pokojně zavřít oči. A Dorotka? Ta měla přece svého Švandu!

Zázrak na hlubině

Voršila Našincová, měšťanka ze Strakonice, měla dceru Kateřinu. Bylo jí pouhý rok a už vážně stonala všelijakými nemocemi. I vzala jí jednou máti na cestu za Panenkou Svatohorskou. Již kus pouti urazily ve svém kočáře, když tu u Bučic dostal se jejich povoz při brodění na hlubinu. Vůz začal se pokládat na bok, vozká vyskočil – zachraňoval vlastní život. Tu paní máti obrátila své modlitby ke Svatohorské záchránkyni a slíbila jí, že když při životě zůstanou, bude každý rok na Svatou Horu putovati. A hle, vůz se narovnal, koně zabrali a za chvíli byli na břehu té říčky. Tento zázrak jest vymalován nad východem z Plzeňské kaple na Svaté Hoře u Příbrami.

Svatohorská kniha zázraků 17. st.

Více pověstí na <https://povesti.knih-pt.cz/obsah/seznam?region=13>

Tento projekt vznikl za finanční podpory [Česko – německého fondu budoucnosti](#), ve spolupráci Městské knihovny Prachatice, spisovatele Ondřeje Fibicha a Kreisbibliothek Freyung.

Knihy s tematikou pověstí, legend, pohádek a dalších příběhů od Ondřeje Fibicha si můžete rezervovat v naší knihovně [zde](#)

Výběr titulů

